

in želj, kakor se to vselej godi po napetem delu, je legel na hrbet pod drevo in začel gledati v prozorne, jutranje oblačke, ki so bežali nad njim po globokem, neizmernem nebu. Hkrati so se mu brez vsakega vzroka zalile oči s solzami, in Bog ve, po kateri poti mu je prišla jasna misel, napolnivša mu vso dušo s podjetnostjo in naslado — misel, da je ljubezen in dobrotljivost — resnica in sreča in sicer edina resnica in edino mogoča sreča na zemlji. Višje čuvstvo ni več govorilo: ne to. Vstal je, začel sam sebi pripovedovati to misel. »Torej to je, to je!« je ponavljal z vzhitom in meril vsa svoja prejšnja prepričanja, vse pojave življenja, ob novo odkriti, kakor se mu je zdelo, povsem novi resnici. »Kakšna nezmisel vse to, kar sem znal, kar sem veroval in ljubil doslej — je pravil sam sebi: ljubezen, vdanost — to je edino resnična sreča, ki ne zavisi od slučaja!« In to je ponavljal, se smejal, mahajoč z rokami okrog sebe. Od vseh strani je primerjal to misel k življenju in potrjevalo jo je življenje in oni notranji glas, ki je govoril, da je našel — to. Občutil je čisto novo čuvstvo vesele razgretosti in zanosa. »Torej dobro moram delati, ako hočem biti srečen,« je mislil sam pri sebi, in vsa njegova bodočnost mu je vstala pred očmi: ne več nedoločna, ampak v jasnih slikah: v obliki življenja na kmetih.

(Dalje prihodnjič.)

Zunaj noč in burja . . .

Zunaj noč in burja . . .
 Soba mirna, tiha.
 Le na steni ura
 tiho niha, niha . . .

V duši moji tiho
 nihanje odmeva.
 Kakor smrti klic se
 glas mi ta dozdeva . . .

Carmen.

